

အခန်း(၁)

မီးရောင်မျိုးစုံ ထွန်းညှိပြီး ဖိတ်ဖိတ်လက် ခမ်းနားနေတဲ့ ခန်းမကြီး ထဲသို့ သူမ ဝင်လိုက်သည် ဆိုလျှင်ပဲ လူအားလုံးရဲ့ အကြည့်က သူမဆီသို့ တစ်ပြိုင်တည်း ရောက်ရှိသွားလေတော့၏။ ဒါကလည်း အဲဒီမွေးနေ့ အခမ်းအနားရဲ့ ပိုင်ရှင်လေးဖြစ်တဲ့ မွေးနေ့ရှင် ရောင်နီကျော်ဆိုတဲ့ ဆရာဝန်ပေါက်စလေးရဲ့ ပျာယာခတ် အပြေးအလွှား သွားကြိုနေတဲ့ အမူအရာကြောင့်လည်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဝင်းထိန်တောက်ပနေတဲ့ ခန်းမကြီးထဲမှာ လူတွေအများကြီး စည်ကားပျော်ရွှင်နေပေမဲ့ မွေးနေ့ရှင်လေးကတော့ ပြည့်စုံတယ်လို့ ကို ထင်မနေခဲ့ဘဲ တစ်ချိန်လုံး အပေါက်ဝကို လှမ်းကြည့်နေခဲ့မိတာပါ။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ...

သူ့ဘဝ မှာ တိတ်တခိုးလေး ချစ်နေခဲ့ရတဲ့ ပိုးခေမာဆိုတဲ့ သောကြာဂြိုဟ်က နတ်ဘုရားမလေး ရောက်မလာသေး၍ ပဲ ဖြစ်သည်။

"ဟိုမှာ ... ပိုးခေမာ မဟုတ်လား ..."

ဘေးကကြားလိုက်ရတဲ့ အသံကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှာ ဒိတ်ခနဲ ခုန်သွားပြီး အပေါက်ဝကို ချာခနဲနေအောင် လှည့်ကြည့်မိ၏။ လှပလွန်းတဲ့ သူ့ရဲ့ နတ်သမီးလေး ခန်းမထဲကို ရွှေအဆင်းနဲ့ တစ်လှမ်းချင်း ဝင်လာနေပြီပဲ။ သူ့နှုတ်ခမ်း ဖျားလေးတွေမှာ အပြုံးတွေ ဝေစည်သွားရပြီး

အပေါက်ဝဆီ မပြေးရုံတမယ် သွားကြိုဆိုလိုက်မိသည်။ ။

"ခေမာ ... ခေမာ နောက်ကျလို့ ကိုယ်မျှော်နေတာ"

"ကားလမ်းပိတ်နေလို့ ပါ ..."

ပိုးခေမာက ဝတ်ကျောတန်းကျောပြောရင်း လက်ထဲမှာ ကိုင်လာတဲ့ ပါဆယ်ထုပ်လေးကို သူ့ဆီ ကမ်းပေးရင်း

"ပျော်စရာမွေးနေ့ ဖြစ်ပါစေနော် ..."

"ခေမာပေးတဲ့ ဆုနဲ့ ပြည့်ချင်ပါတယ်ဗျာ ... "

ဒေါက်တာ ရောင်နီကျော်ဆိုတဲ့ ဆရာဝန်လေး ဘယ်လောက်ထိ ပိုးခေမာဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို အာရုံရောက်နေသည် မသိ။

"အား ... ရောင်နီ အန်တီတောင် မနှုတ်ဆက်ပါလား"

ဆိုတဲ့ အသံကြားမှ လှည့်ကြည့်ပြီး ပိုးခေမာရဲ့ မေမေပါလာတာကို မြင်မိတော့တဲ့ အထိပင်။

"ဟာ ... အန်တီပါ လိုက်လာတာပဲ ... ဟုတ်ကဲ့ ... အထဲကိုကြွပါအန်တီ ... ဦးရော မပါဘူးလား"

"အေးကွယ် ... နိုင်ငံခြားသားတွေနဲ့ မိတင်ရှိလို့ တဲ့ သွားလေရဲ့ ... ခဏနေရင်တော့ သူရောက်လာမှာ ပါ ..."

"ဟုတ် ... ဦးက အရမ်းအလုပ်များ တာ သိပါတယ်"

ရောင်နီကျော်က ရှေ့ကနေ ထိုင်ရမယ့်ခုံဆီ ဦးဆောင်ပြီး ခေါ်သွားလိုက်သည်။ ။ သူ့မိဘတွေနဲ့ ခေမာမိဘတွေက အရမ်းခင်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေမို့ အဲဒီဝိုင်းမှာ ပဲထိုင်ဖို့ စီစဉ်ထားပြီးသားပါ။

ပြီးတော့ ...

သူ ကျိတ်စီစဉ်ထားတာတစ်ခု ရှိနေသေးတယ်လေ။

စားပွဲဝိုင်းရောက်တော့ သူ ပိုးခေမာကို ဒီနေရာ ထိုင်လို့ ပြောဖို့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိပြီး ချက်ချင်းမပြောနိုင်သေးဘဲ ငေးကြည့်နေမိသေးသည်။ ။

အဖြူရောင်ပါတိတ် ဝမ်းဆက်ကလေးပေါ်မှာ ကနုတ်ပန်းပုံလေးတွေကို အနက်ရောင် ပုလဲလုံးလေးတွေနဲ့ ပုံဖော်ထားပြီး အဖြူရောင် ကတ္တီပါခွာမြင့် ဖိနပ်လေးစီးထားတဲ့ တာဝတိံသာ သူလေးကို ငေးကြည့်မိတာ သူ့အလွန်တော့ မဟုတ်ပါ။

"ခေမာ ... ဒီမှာ ထိုင်လေ ... သက်သောင့်သက်သာနေနော်"

"အင်းပါ ..."

ပိုးခေမာ သူညွှန်ပြတဲ့ ခုံလေးမှာ တင်းကျပ်တဲ့ စိတ်တွေနဲ့ ဝင်ထိုင်လိုက်မိသည်။ ။ တကယ်ဆို သူမ ဒီပွဲကို မလာချင်တာ အမှန်ပါ။ မေမေ အတင်းခေါ်လွန်း၍ သာ မငြင်းဆန်လို၍ လိုက်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ။

သူက ခေမာ့ဘေးကနဲ့မှာ ဝင်ထိုင်တော့ ပို၍ ပင် စိတ်အိုက်သွားရသည်။ ။

"လှလှကို မိတ်ဆက်ပေးစရာရှိတယ် သိလား ... "

"ဟုတ်လား အမာ ... "

"အင်းပေါ့ ... ဖေကြီးရေ လှကို ဦးအောင်မျိုးတို့ နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမလို့ ဆို ..."

"အင်း ... လာလေ လှလှ ... "

သူမ မေမေနဲ့ ရောင်နီကျော့အဖေအမေတွေ ပြောနေတာ နားထောင်ရင်း သူမ ငိုပင်ငိုပစ်ချင်လာမိသည်။ ။ ဒါ ... သက်သက် သူမနဲ့ ရောင်နီ

ကျော် နှစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ချင်လို့ လုပ်ထားမှန်း သူမသိနေသည်။ သူမတို့ ကို ပိုရင်းနှီးအောင်လုပ်တာပါ။

သူမ အရမ်းကိုငြင်းပယ်ချင်ပေမဲ့ သူမဘဝတစ်လျှောက်လုံး မေမေ ထားရာနေ စေရာသွားခဲ့ရတာပါ။ ကျွေးတာစား၊ မေမေဆင်တာဝတ်ဆို တဲ့ စည်းကမ်းချက်တွေ အောက်မှာ ပဲ ရှင်သန်ခဲ့ရတာပါ။

သူမ စိတ်ပါသည် ဖြစ်စေ မပါသည် ဖြစ်စေ မေမေခိုင်းသမျှ လုပ်ခဲ့ရ တာမို့ ငြင်းပယ်ဖို့ ဆိုတာကို သူမ မေ့လျော့တတ်ခဲ့တာပါ။

ခုလည်း ကြည့် ...

သူမ ကျောက်ရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်လို တောင့်တောင့်လေးထိုင်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရတာပါပဲ။

"ခေမာ ... "

"ရှင် ... "

"သွားရအောင် ... ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမလို့ ..."

"ဟင့်အင်း ..."

ခေမာ မသွားချင်ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ ...

သူမရဲ့ ခြေလှမ်းလေးတွေကတော့ ရောင်နီကျော် ခေါ်ရာနောက်ကို တရွေ့ရွေ့ လိုက်သွားနေရ၏။

"တကယ်လှတာကွာ ..."

"ငါက ရောင်နီကြီး အပိုတွေကြွားနေတယ်ထင်တာ"

"ငါ့ကောင်ကြီးက ကံကောင်းလိုက်တာ ... "

ဆိုတဲ့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောနေတဲ့ အသံတွေကြားမှာ သူမ ရှက်ရွံ့စိတ်တွေ အပြည့်နှင့် ပြေးထွက်သွားချင်လာမိ၏။ သူကတော့ ဂုဏ်ယူကျေနပ် နေပုံရသည် ။

"မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ် ... "

သူ့ရဲ့ အသံကြောင့် သူ့သူငယ်ချင်းတွေ ဆူညံနေရာက ငြိမ်ကျသွားပြီး သူတို့ ဆီ အာရုံတွေ စူးစိုက်ကျရောက်လာသည် ။

အထူးသဖြင့် ...

သူ့ဘေးမှာ ရပ်နေတဲ့ ရွှေရုပ်ကလေး ပိုးခေမာဆီကို အာရုံစိုက်နေခဲ့ကြတာပါ။

"သူက ပိုးခေမာတဲ့ ..."

"တကယ်ပါကွာ ... နာမည်နဲ့ လူနဲ့ တကယ်ကို လိုက်တာပါကွာ"

"ငါတစ်ခု စဉ်းစားမိတယ် ... ပိုးဆိုတာ နူးညံ့သိမ်မွေ့တယ်ကွာ၊ ခေမာဆိုတာက မိန်းမပျို ... အဲဒီတော့ နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့ မိန်းမပျိုပေါ့ ..."

ဟုတ်တယ်ဆိုတဲ့ ထောက်ခံသံတွေ ချက်ချင်းဆူညံသွားရသလို ရောင့်နိုးကျော်ရဲ့ မျက်နှာကလည်း မှိုရတဲ့ သူလို ပြုံးပျော်သွားရ၏။

အဲထဲမှာ မှ မပျော်နိုင်တာ ...

ပိုးခေမာဆိုတဲ့ သူမပါ။

ဒါပေမဲ့လည်း ကိုယ့်ကိုချီးမွမ်းနေကြတာ ဆိုတော့လည်း သူမမတတ်သာဘဲ ပြန်ပြီးပြနေရတာပါပဲ။

"ကျေးဇူးပါပဲနော် ..."

"ခေမာ ... သူကဒေါက်တာကျော်သက် ... ဒါကဒေါက်တာဇာနည် ... ဒါကဒေါက်တာစံထူး ... "

"ရောင်နီ ..."

"စတာပါခေမာ ... သူကဒေါက်တာအောင်ဝဏ္ဏတုံ ..."

သူက တစ်ယောက်ချင်းစီ မိတ်ဆက်ပေးနေသည် ။ သူမကတော့ မသက်သာဘဲ ဝတ်ကျေတန်းကျေ ပြန်နှုတ်ဆက် နေရလေ၏။

"ဟုတ် ... ခေမာ့ကိုလည်း မှတ်ထားကြပါနော်"

"အဲဒါတော့ စိတ်မပူနဲ့ ပိုးခေမာရေ ... ကမ္ဘာ့ဉာဏ် အနည်းဆုံးသူတောင် ပိုးခေမာရဲ့ အလှအပမှာ တင် အဲဒီနာမည်နဲ့ လူကို ဘယ်တော့မှ မေ့မှာ မဟုတ်ဘူး "

ဒေါက်တာကျော်သက်ရဲ့ စကားကြောင့် အားလုံးက ဝိုင်းရယ်ကြပေမဲ့ ခေမာကတော့ ပြုံးရုံပဲ ပြုံးပြလိုက်မိသည် ။ သူက ထိုင်ခုံလေး ဆွဲယူပေးပြီး သူမကိုထိုင်စေသည် ။

သူမ စိတ်မသက်မသာနှင့်ပဲ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

"ခေမာ ... "

"ရှင် ..."

"စားလေ ... မုန့်တွေလည်း မစားဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ ... နေမကောင်းဘူးလား"

"ကောင်းပါတယ် ..."

"ခေမာ ..."

"ရှင် ..."

"ဒီနေ့အရမ်းလှနေတယ် သိလား ..."

"အို ..."

သူ့ရဲ့ ခပ်စူးစူး အကြည့်တွေအောက်မှာ သူမ မနေတတ်လောက်
အောင် ဖြစ်သွားရသည်။ သူမ မျက်လွှာလေးချပြီး သူ့ကိုမော့မကြည့်ရဲ
တော့။

ဝိုးခေမာရယ် ...

မင်းကို ကိုယ်ဘယ်လောက်ထိ ချစ်မြတ်နိုးခဲ့ရလဲဆိုတာ မင်းတကယ်
မသိဘူးလား ခေမာရယ်။

ရောင်နီကျော် စိတ်ထဲကနေပဲ ပြောနေမိတာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူမက
တော့ သိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဝိုးခေမာက အရမ်းအေးစက်
တည်ငြိမ်လွန်းပြီး ဣန္ဒြေသိက္ခာ ကြီးမားလွန်းသည့် မိန်းကလေးပါ။

"ဟော ... သမီးတို့ က ဒီရောက်နေကြတာကိုး"

"မေမေ ... "

ရောင်နီကျော်ရဲ့ မေမေက သူမရဲ့ ပခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို ခပ်ဖွဖွဆုပ်
ကိုင်ပြီး အနောက်ဘက်မှ ခပ်တိုးတိုးမေးတော့ ထိုင်နေရင်းက သူမ လှ
ည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

စိန်တွေ တလက်လက် တောက်ပနေအောင် ဝတ်ထားတဲ့ ရောင်နီ
ကျော်ရဲ့ မေမေက သူမတို့ ကို ကျေနပ်တဲ့ အပြုံးလေးနှင့် ကြည့်နေ၏။
သူ့ဘေးမှာ တော့ ခေမာမေမေ ...

"သမီးလေးကိုမြင်တိုင်း အန်တီက ပြန်မလွှတ်ချင်ဘူးကွယ်၊ ဒီသမီး

လေးကို အပိုင်ရရင် ကောင်းမှာ ပဲလို့ အမြဲတွေးနေမိတာ ... အခုတောင်
စကားစပ်မိလို့ ပြောနေကြသေးတယ် ..."

အို ...

ဒါက ဘာစကားလဲ ...

အနှောင်အသွား မလွတ်တဲ့ အဲဒီစကားကို သမီးရှင်ဖြစ်တဲ့ မေမေက
ဘာလို့ ကျေနပ်စွာ ပြုံးနေရတာလဲ။ မေမေကပါ ရောင်နီကျော်နဲ့ သူမကို
သဘောတူကြည်ဖြူကြောင်း ဝန်ခံလိုက်တာလား။

ရောင်နီကျော်က သူမကိုစိုက်ကြည့်ပြီး ...

"မေမေ့အကြံ မဆိုးဘူး ..."

"ဟား ... ဟား ... ဟား ... အဲဒါပဲကြည့်တော့ လှရယ်၊ သားက မ
အတူသားလေ ... တိုင်ပင်စရာကို မလိုတာ ..."

"အို ... အန်တီကလည်း ..."

သူမ ဆက်ပြီး မနေတတ်တော့သဖြင့် နေရာမှ ထွက်ခဲ့မိတော့သည် ။
သူမရဲ့ ရှက်သွေးဖြာသွားသော မျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး အားလုံးက
ဝိုင်းရယ်ကြတော့လေသည် ။

ရယ်သံတွေကြားမှာ ...

သူမ ...

မွန်းကျပ်လာခဲ့သည် ။

သူမ ...

အဲဒီရယ်သံတွေကို အရမ်းမုန်းနေမိတော့၏။

အခန်း(၂)

"အွန် ..."

"ဟာ ..."

"ခွမ်း ... "

ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုခုကို သူဝင်တိုက်လိုက်မိပြီမှန်း သူ့လက်ထဲက ကော်ဖီခွက် မှောက်သွားပြီမှန်း သိသိချင်း သူ တစ်ဖက်လူကို အရမ်းအားနာသွားမိသည်။

"ဟာကွာ ... အကုန်ပေစွန်းကုန်ပြီ ... ကျွတ် ... ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ... မင်းဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲကွ ... ဟင် ..."

"ဟာ ... ဟုတ်ပါရဲ့ ကျွန်တော့်ကြောင့် ဖြစ်ရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး ... ဆောရီး ... ဆောရီး အန်ကယ် ..."

သူ ကပျာကယာ တောင်းပန်ပေမဲ့ တစ်ဖက်လူက ကျေနပ်ပုံမရဘဲ ...

"ဘာဆောရီးလဲ ... မင်းလူတစ်ယောက်လုံးကိုတောင် မမြင်ဘူးလား ... ဒီမှာ ကြည့်စမ်း ... ငါ့အင်္ကျီတစ်ခုလုံး ပေစွန်းကုန်ပြီ ... ဒီအင်္ကျီ ဘယ်လောက်တန်လဲဆိုတာ မင်းသိလို့ လားကွ"

"ဟာ ... အန်ကယ် ... ကျွန်တော် မတော်တဆ တိုက်မိတာလေ၊ တ

မင်လုပ်တာမှ မဟုတ်တာ ... "

ငွေစကားပြောလာသဖြင့် သူ ဒေါသနည်းနည်း ဖြစ်သွားရသည်။ ။

"ဒီအင်္ကျီရဲ့ တန်ဖိုးကို မင်းနားလည်လို့ လား ... အခု မင်းရဲ့ နမော်နဲ့ မဲ့ နိုင်မှုကြောင့် ငါ့အင်္ကျီတစ်ထည်လုံး သုံးစားမရတော့ဘူး"

မွေးနေ့ပွဲတစ်ခုလုံးက လူတွေရဲ့ အကြည့်က သူတို့ အပေါ် ကျရောက်နေသည် ။ လူတွေကြားထဲမှာ ထိုလူကြီးရဲ့ ရင့်သီးချိုးနှိမ်တဲ့ စကားတွေကြောင့် သူမခံချင် ဖြစ်သွားရ၏။

"ဘာလဲ အန်ကယ်က ဒီကိစ္စလေးကို ကျွန်တော် မလျော်နိုင်ဘူး ထင်နေလို့ လား ... အန်ကယ် ဘာဖြစ်ချင်လဲ ... ဘာလဲ ဒီအင်္ကျီတန်ဖိုး အလျော်လိုချင်တာလား"

"ဘာကွ ..."

သူ့စကားကြောင့် ဝင်တိုက်ခံ လိုက်ရတဲ့ လူကြီး ရှူးရှူးရှားဖြင့် မျက်နှာပြင် တစ်ခုလုံးနီရဲကာ ဒေါသတကြီးဖြင့် သူ့ရှေ့လက်ညှိုး ငေါက်ငေါက်ထိုးရင်း ..."

"မင်း ... မင်း ... မင်း ဘာစကားပြောတာလဲ ... မင်း စကားပြောဆင်ခြင်စမ်း ... ငါကပဲ ဘာမဟုတ်တာလေးကို ပုံကြီးချဲ့ အလျော်လိုချင်လို့ တမင်ပြဿနာ ရှာနေတဲ့ သဘောလား"

သူတို့ နှစ်ယောက် အခြေအနေက ပိုပြီးတင်းမာလာရသည်။ ။ သူ လူမှုရေး နားမလည်၍ ထိုသို့ပြောခြင်း မဟုတ်ပါ။ သူမှားမှန်းသိ၍ တောင်းပန်နေတာပဲ။ လူကြီးကြည့်ရတာ ပိုက်ဆံအတော် ချမ်းသာမည်မှန်း သူသိပြီးသား။ ဒီအင်္ကျီ သိန်းကျော်တန်မှန်းလည်း သူသိပါသည်။ ။

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဖေကြီးရယ် ... ရှက်စရာကြီး ... သူများ တွေ ပို

င်းကြည့်ကုန်ကြပြီ ..."

ထိုလူကြီး၏ ဇနီးဖြစ်ပုံရသည့် အန်တီတစ်ယောက် သူတို့ နားကို ရောက်လာသည်။ စိန်တွေညွှတ်နေအောင် ဝတ်ထား၏။

"ဘာဖြစ်ရမှာ လဲ ... ဒီမှာ ကြည့်စမ်းပါဦး ... အင်္ကျီတစ်ထည်လုံး ရ စရာမရှိတော့ဘူး ... ဒီကလေးကချေကောင်ပေါ့၊ ဝင်လည်း တိုက်သေး တယ် ပမာမခန့်လည်း ပြောသေးတယ် ... "

"ကျွန်တော် ကလေးကချေ မဟုတ်ဘူး ဗျ ... အန်ကယ်စကားကိုကြ ည့်ပြော ... ကျွန်တော့်ဘက်က မှားတယ်ပြောပြီးပြီ၊ ဒါကို ဘာလို့ အန်က ယ်ငွေစကားပြောလဲ ... ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော် လျော်ပေးနိုင်တာ သိအောင် ပြန်ပြောနေတာပဲ "

"ဟာ ... အိုအေစစ် ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ ... "

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဒေါက်တာကျော်သက် အပြေးတစ်ပိုင်း ရောက် လာသည်။ ဒီပွဲကိုက ဒီကောင်ခေါ်၍ သူက အဖော်လိုက်ပေးခဲ့ရုံ သက် သက်ပါ။ ဒီကလေးတွေလည်း သူတစ်ယောက်မှ မသိ။ သူသိတာ ကျော်သ က်တစ်ယောက်တည်းရယ်။

သူက ခုမှ သန့်စင်ခန်းထဲက ထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ မထင်မှတ် ဘဲ အရိပ်ကလေးတစ်ခု ဖြတ်လျှောက်သွားတာတွေလို့ တမေ့တမြော ငေးကြည့်ရင်းက ထိုလူနှင့် ဝင်တိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

"ဟေ့ကောင် ... မင်းကိုငါက အလျော်လိုချင်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ကွ နားလည်လား ... ဒီထက်သာတဲ့ အင်္ကျီအထည်တစ်ရာလောက် ချက် ချင်း မီးပုံရှိပစ်နိုင်တယ်"

"အဲဒါတော့ အန်ကယ်သဘောပဲလေ ... ကျွန်တော်ကတော့ အဲလိုမို

ကံမဲတဲ့ အလုပ်မျိုး မလုပ်ဘူး ... နှမြောလို့ ... အန်ကယ် မနှမြောရင် တော့ လုပ်ပြလေ .. ဟက် ဟက် ... "

"မင်း ... မင်း ... "

"ဘာလဲ မလုပ်ပြရဲလို့ လား ... "

"အရိုင်းအစိုင်းကောင် ... ခွေးမသား ... မင်းက ငါ့ကိုရိုတာလား ... မင်း ငါ့ကိုဘာကောင်များ မှတ်နေလဲ ... "

လူကြီးရဲ့ ဒေါသက အထွတ်အထိပ်ကို ရောက်သွားပုံရသည်။ လက် သီးကြီးရွယ်ပြီး ရှေ့ကိုတိုးလာသဖြင့် အားလုံးက ဝိုင်းဆွဲထားရ၏။

"ဆောရီးပဲအန်ကယ် ... မွေးနေ့ရှင်ကိုတော့ အားနာပါရဲ့ ၊ ဒီမှာ အန် ကယ် ... ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ အကြောင်း တစ်ခု လေးကြောင့် ရန်ဖြစ်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့အန်ကယ် ... တကယ်ရ န်ဖြစ်ရင်လည်း အန်ကယ် ကျွန်တော့်ကို မနိုင်ပါဘူး "

"မင်း ... မင်း ... "

"ကျွန်တော် သွားလိုက်ပါဦးမယ် ... "

"ခွေးကောင် ... မင်း ... မင်း ဘာစကားပြောတာလဲကွ၊ လာလေ ... လာခဲ့စမ်း ... ဘယ်သူနိုင်မလဲ သိချင်ရင် ... "

"ဖေကြီးရယ် ... ဘာလို့ အဲလောက် ဒေါသထွက်နေရတာလဲ စိတ်ကို လျှော့ပါ ... ခွေးရူးနဲ့ ခွေးကောင်း ဖက်ကိုက်မနေပါနဲ့ "

ဇနီးကပါ ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ပြန်ပြောလျှင် သူကလှည့်ထွက်ရာမှ နောက်ပြန်လှည့်ကာ ...

"ဟုတ်တယ် အန်တီ ... အဲဒီစကားပုံ သိပ်မှန်တယ် ... တစ်ခုပြော

ထားဦး ...ဇာတ်တူသား မစားကောင်းဘူးလို့ ..."

"ကြည့်စမ်း ... မင်း ... မင်း ဘာစကားပြောတာလဲ၊ ဟင် ခွေးကောင် စုတ်လေး ... နင်သာ ခွေးမျိုးဟဲ့ သိရဲ့ လား ... "

သူ တဟားဟား အော်ရယ်လိုက်မိသည် ။ ဆက်နားထောင် မနေ တော့ဘဲ ထိမထင်တဲ့ အပြုံးလေးပြုံးပြီး အေးအေးဆေးဆေးပဲ ထွက်လာ ခဲ့လိုက်သည် ။

ကားဆီရောက်တော့ ဘာကိုမှ ကြည့်မနေတော့ဘဲ မောင်းထွက်လာ ခဲ့လိုက်၏။

ထိုပွဲကို

အစကနေအဆုံး ...

တအံ့တဩ ငေးကြည့်နေခဲ့သူက ပိုးခေမာဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရယ် ပါ။ သူမထွက်လာတော့ ဖေဖေ ရောက်အလာနှင့် ဆုံသည် ။ ဖေဖေက သမီး ဘယ်လဲဆိုပြီး နောက်ကအလိုက် သူနှင့် တိုက်မိခြင်းဖြစ်ပုံရပါသ ည် ။

ရဲရင့်တဲ့ ... အဲဒီလူရဲ့ ဟန်ပန်ကို သူမ ငေးကြည့်နေမိသည် ။

ထူးဆန်းလိုက်တာ ...

သူမ ဘာကြောင့် အဲဒီနေရာကို အရောက်မသွားခဲ့ရတာလဲ။ တကယ် ဆို ထိုလူနှင့် ရန်ဖြစ်နေတာ ဖေဖေနဲ့ မေမေပါ။

ဖေဖေရော မေမေပါ ဒေါသအကြီးအကျယ်နှင့် ကျန်ခဲ့ရပေမဲ့ သူက တော့ လေလေးချွန်ပြီး ပြန်ထွက်သွားနိုင်သေး၏။

"ဆောရီးပဲ အန်ကယ်ရယ် ... အားနာဖို့ ကောင်းလိုက်တာ၊ ကျွန်

တော် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ "

"ရောင်နီ ... မင်းမှာ ဒီလောက်အောက်တန်းကျတဲ့ အပေါင်းအသင်း ရှိလိမ့်မယ်လို့ မထင်မိဘူး"

ဖေဖေဒေါသတွေက ရောင်နီကျော်ပေါ်သို့ စုပုံကာ ကျသွားလေ၏။

"မဟုတ်ဘူး အန်ကယ် ... ဒီကောင့်ကို တစ်ခါမှ တောင် မမြင်ဖူးဘူး ... အဲဒါ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း မဟုတ်ဘူး "

ရောင်နီကျော်က မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ဖေဖေကို ရှင်းပြနေတာ တွေ့နေရသည် ။

"ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းနဲ့ ပါလာတာပါ အန်ကယ်ရယ်"

"တောက် ... အဆင့်အတန်း မရှိလိုက်တာကွာ၊ လူကြီးကို လူကြီးမှန်းမသိ ... တော်တော်မိုက်ရိုင်း လူပါးဝတဲ့ ကောင် ..."

မွေးနေ့ပွဲလေးက သိပ်မသာယာတော့ပါ။

ဒါဟာ ...

အိုအေစစ်လို့ ခေါ်တဲ့ ...

ဆတ်ဆတ်ထိမခံတဲ့ ပမာမခန့်နိုင်လွန်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ကြောင့်ပဲ ဖြစ်တော့သည် ။

သူမ ဘာမှ မသိခဲ့ မမြင်ခဲ့သလို အေးအေးဆေးဆေးပင် ထိုနေရာသို့ သွားလိုက်သည် ။

"သမီး ... ခေမာ ... ဘယ်ကနေ ထွက်လာတာလဲ ... ဒီမှာ ပြဿနာ တွေဖြစ်လို့ ..."

"ဟို ... ခေါင်းနည်းနည်းနောက်လို့ ..."

"လာ ... လာ ... သမီးဖေဖေ အရမ်းဒေါသထွက်နေတယ်၊ မေမေတို့
ပြန်ရအောင် ..."

"ဟုတ် ..."

မေမေက သူမရဲ့ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာခေါ်သွားသဖြင့်
သူမလိုက်သွားရသည်။ ။

ကားပေါ်ရောက်တဲ့ အထိ ရောင်နီကျော်ရဲ့ မိခင်နှင့်ဖခင်တို့ က လိုက်
ပို့ပေးခဲ့၏။

ဖေဖေနှင့်အပြိုင် တစ်ခွန်းမခံ ပြန်ချေပသွားခဲ့တဲ့ အဲဒီလူက မိုက်တိ
မိုက်ကန်း လူတစ်ယောက်များ လား။ လူကုန် အသိုင်းအဝိုင်းထဲက
တော့ မဖြစ်နိုင်။

သာမန် ဖလန်ထယ် အနီကွက်ကို ဂျင်းဘောင်းဘီအနက်နှင့် တွဲဝတ်
ထားခဲ့သည်။ ။

အိုအေစစ် ...

အိုအေစစ်တဲ့ ... ။
